

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 299/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], Indická republika – povolenie na pobyt v meste Trnava, zastúpeného RIBÁR & PARTNERS, s.r.o., Halenárska 18A, Trnava, proti trestnému rozkazu Okresného súdu Trnava sp. zn. OT/27/2026 z 3. marca 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 47 ods. 4 ústavy, práva na spravodlivý proces a súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a) a e) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie a práva na obhajobu podľa čl. 47 druhej vety a čl. 48 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie, a to trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. OT/27/2026 z 3. marca 2026. Žiada napadnutý trestný rozkaz zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada priznať náhradu trov konania a finančné zadost'účinenie vo výške 3 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

3. Napádaným trestným rozkazom uznal okresný súd sťažovateľa za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) a d) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona s tým, že podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa sťažovateľovi výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá. Okresný súd určil sťažovateľovi skúšobnú dobu 24 mesiacov. Proti trestnému rozkazu sťažovateľ odpor nepodal, sťažovateľ sa práva podať odpor vzdal, čo vyplýva

zo zápisnice o jeho výsluchu z 3. marca 2026. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť 3. marca 2026.

4. Po vydaní trestného rozkazu bolo Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Trnava 3. marca 2026 vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení sťažovateľa č. k. PPZ-HCP-BA9-14-014/2026-AV podľa § 82 ods. 2 písm. c) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, proti ktorému podal sťažovateľ 13. marca 2026 odvolanie, ktoré doplnil podaním z 31. marca 2026.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ namietá, že trestným rozkazom boli porušené označené práva tým, že okresný súd k jeho výsluchu 3. marca 2026 pribral tlmočníka pre hindský jazyk, pričom sťažovateľov materinský jazyk je iný indický jazyk (malajálamčina). Vzhľadom na to, že hindský jazyk je diametrálne odlišný od toho, ktorému sťažovateľ rozumie, sťažovateľ v momente svojho vyhlásenia o vzdaní sa odporu nepoznal jeho presný a úplný obsah. Z tohto dôvodu sťažovateľom nebol podaný odpor proti trestnému rozkazu okresného súdu. Sťažovateľ si z uvedených dôvodov uplatňuje zákonnú výnimku podľa § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a uvádza, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu inak priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, výlučne z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Primárnou argumentáciou sťažovateľa sú námietky, ktoré smerujú k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie, práva na obhajobu a práva na konanie v jazyku, v ktorom by sťažovateľ súdnemu procesu dokázal porozumieť. Sťažovateľ poukazuje na to, že v záverečnej časti zápisnice o výsluchu sťažovateľa je zaznamenané jeho výslovné vyhlásenie, ktorým žiada o preklad trestného rozkazu. Vzhľadom na to, že okresný súd žiadnym spôsobom nereagoval na žiadosť sťažovateľa o preklad trestného rozkazu, ide o vadu zakladajúcu nepreskúmateľnosť postupu okresného súdu vo vzťahu k nadobudnutiu právoplatnosti trestného rozkazu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona ústavnom súde a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 132 ods. 1 zákona ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

8. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu zakotveného v čl. 127 ods. 1 *in fine* ústavy, ako aj v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde je, že ochrana ústavnosti nie je a ani

podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú.

9. Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj ustálený právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu, a preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, ako podá ústavnú sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

10. Vyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje na účinnú ochranu základných práv a slobôd a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, je jednou z podmienok prípustnosti ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda aj podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom [§ 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde]. V prípade nesplnenia tohto postupu platí, že ústavná sťažnosť je neprípustná.

11. Vzhľadom na požiadavku sťažovateľa na postup ústavného súdu podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (t. j. že z dôvodov hodných osobitného zreteľa možno ústavnú sťažnosť podľa odseku 1 neodmietnuť) ústavný súd pristúpil k zisťovaniu, či vo veci sťažovateľa nastali také okolnosti (hodné osobitného zreteľa), pre ktoré nebolo nevyhnuté trvať na obligátnom vyčerpaní právnych prostriedkov nápravy.

12. V súvislosti s nepodaním odporu proti trestnému rozkazu sťažovateľ uviedol, že v momente svojho vyhlásenia o vzdaní sa odporu nepoznal jeho presný a úplný obsah z dôvodu, že k jeho výsluchu bol prirátaný tlmočník pre hindský jazyk, ktorému nerozumel.

13. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom zápisnice o výsluchu sťažovateľa, ktorej súčasťou je aj sťažovateľovo vyhlásenie o vzdaní sa práva podať odpor proti trestnému rozkazu, zistil, že sťažnostná argumentácia sťažovateľa neobstojí. Nemožno prisvedčiť sťažovateľovi, že tlmočníkovi pri svojom výsluchu 3. marca 2026 nerozumel, pretože z obsahu zápisnice je zrejmé, že sťažovateľ vo veci plynule vypovedal a na všetky otázky súdu náležite odpovedal, pričom jeho odpovede boli vecné a obsahovo rozvinuté. Napokon sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ani túto skutočnosť nenamieta. Ak teda sťažovateľ rozumel otázkam súdu, ktoré mu boli tlmočníkom pretlmočené, nie je možné vyvodiť záver, aby sťažovateľ nerozumel len poučeniu o svojom práve vzdať sa podania odporu proti trestnému rozkazu. Z tohto dôvodu ústavný súd nedetekoval dôvod hodný osobitného zreteľa ospravedlňujúci nevyčerpanie právneho prostriedku na ochranu základných práv zo strany sťažovateľa.

14. Neostáva preto iné, iba konštatovať, že sťažovateľ, ktorého v takomto prípade v konaní pred ústavným súdom zaťažuje argumentačné a dôkazné bremeno, dostatočne presvedčivo nepreukázal existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle požiadavky § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Pretože sťažovateľ bez uvedenia spôsobilých dôvodov hodných osobitného zreteľa nevyčerpal právny prostriedok v podobe odporu, ktorý mu priznáva Trestný poriadok na ochranu jeho práv,

ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

16. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku má za následok, že už bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa artikulovaných v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2026

Peter Molnár
predseda senátu